

[Aksel Larsen.]

noget nyt, men bevares, man oplever stadig noget nyt, og naar Regeringen paa andre Omraader har forandret baade Politik og Taktik efter at være blevet Regering, hvorfor saa ikke ogsaa i dette Tilfælde. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Det var kun i Dag!). Naa, det var kun i Dag.

Saa vil jeg blot tilføje, at jeg vil ikke blande mig i Hundeslagsmaalet mellem Konservative og Socialdemokrater om, hvem der er dygtigst til at bekæmpe Kommunisterne. Vi havde det samme utiltalende Slagsmaal i 1941, og dengang havde man jo Hjælpere, som mangler i Øjeblikket, saa derfor gaar Kampen maaske ikke saa godt, som den gik dengang, men jeg vil gerne have Lov til at minde de to Partier om, hvordan Udgangen af Kampen under Besættelsesaaarene blev.

Jeg ved ikke, hvorvidt mine Ord har Vægt i Moskva, jeg ved heller ikke, hvorvidt Statsministerens Ord har Vægt i London eller Washington, men jeg ved, at det ganske øjensynligt har meget stor Betydning for Statsministeren, hvad der siges og menes i London og Washington. Vi Komministere har det saadan, at hvor i Verden der siges noget fornuftigt, lytter vi til det, og hvor i Verden der siges noget ufornuftigt eller noget, vi finder til Skade for Danmark, naa ja, saa tager vi Stilling imod det. (Munterhed). Jeg kan godt forstaa, at man fra Regeringens Side synes, at det er et morsomt Standpunkt. Det kunde Regeringen sikkert aldrig tænke sig at have.

Saa er der den højtærede Justitsminister. Han talte om Bjørn Erichsen-Sagen og erklærede, at han ikke følte Trang til at fare i Blækhuset, fordi der blev skrevet noget forkert i Aviserne. Jeg forstaaer, at det er det, der har faaet ham til at tie stille til, at hans eget Partiblud har givet en vitterlig urigtig Fremstilling af Omstændighederne ved Bjørn Erichsens Løsladelse. Nu giver han den Fremstilling, at Ankenævnet har indstillet til Strafnedsættelse, men han erkender, at Anklagemyndigheden var imod dette, og jeg har i øvrigt forstaaet hans Fremstilling saadan, at denne Strafnedsættelse efter Indstilling af Ankenævnet kun kan ske gennem Benaadning — jeg gaar ud fra, at den Opfattelse er rigtig. Saa vil det altsaa sige, at det var en Benaadning,

der skulde til, og det vil sige, at Straffen gennem Benaadning skulde nedsættes til 5 Aar; derefter kunde Prøveløsladelse først ske den 5. Oktober, naar to Trediedele af Straffen var afsonet. Men saa føjede Justitsministeren til, at Prøveløsladelse er ikke Benaadning, og hvis man derfor vilde benaade Bjørn Erichsen, saa maatte man gøre det, før Prøveløsladestidspunktet var inde. Ja, men Manden var jo een Gang blevet benaadet for 5 Aars Straf, hvorfor skulde der saa en ekstra Benaadning til? Justitsministeren maa gøre sig fortrolig med, at det er ham, der har Ansvar for, hvad der sker i hans Ministerium. Der er jo ingen, der har paastaet, at det var Justitsministeren personlig, der telefonerede ned til Faarhuslejrens Inspektør og sagde, at nu skulde Bjørn Erichsen løslades. Nej, det, det drejer sig om, er, at dette er gjort fra Justitsministeriet, og Justitsministeren maa have Ansvar for det. Vi kan da ikke kalde en eller anden Assistent eller Kontorist, eller hvem det er, fra Justitsministeriet herover og kræve vedkommende til Regnskab for Tinget. Det er dette, vi kalder en ganske usædvanlig Fremgangsmaade.

I øvrigt vil jeg gerne have at vide, om det virkelig er Coutume, at man benaader og prøveløslader Folk under saadanne Omstændigheder. Jeg ved naturligvis ikke — jeg har ikke undersøgt det —, hvordan Fængselsreglementet er netop i denne Tid, men jeg ved jo, hvordan det var i 1943—44. Da var Fængselsreglementet saadan, at den, der blev idømt disciplinær Straf, kunde forspilde sin Ret til Prøveløsladelse. Det var den Regel, der gjaldt dengang. Nu hører vi, at Bjørn Erichsen er blevet idømt tre Disciplinærstraffe i Faarhuslejren, alligevel bliver han baade prøveløsladt og af Inspektøren indstillet til Benaadning. Man maa undskylde os, vi synes, det er en mærk værdig Blødsødenhed over for Folk af den Kaliber, men det harmonerer desværre alt for godt og alt for trist med Justitsministerens Optræden paa andre Omraader, som vi har diskuteret før her i Tinget, som f. Eks. i Spørgsmaalet om Schimmelman.

Dér vil jeg for Resten gerne sige til det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen, at her er virkelig et af vore Forslag, som man ikke kan sige kun faldt paa Grund af borgerlig Modstand. Nej, det faldt først og